

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Dagbøger i udvalg 1834-1846

Citation: Kierkegaard, Søren: "Dagbøger i udvalg 1834-1846", i Kierkegaard, Søren: *Dagbøger i udvalg 1834-1846*, udg. af Jørgen Dehs ; Niels Jørgen Cappelørn , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1992, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kierkegaard03val-shoot-idm139969848930432/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Dagbøger i udvalg 1834-1846

243 Hvoilidt Forstanden kan udrette i speculativ Henseende kan man bedst see deraf, at naar den kommer høist den netop i et *selvomdsigende* Udtryk maa forklare det Høieste. Som Exempel kan tjene flere Udtryk f. E. i formula Concordiæ.

d. 19 Sept. 36.

244 *Hvorfra kommer dog egl. det Comiske, der kan frembringes blot ved at give den samme Idee en anden Indklædning.* f. E. Jeg troer det er i »Claras Skriftemaal« (af Hverdagsforfatterens Historier) at en Dame beskrives saa ætherisk, at hun, som det hedder, ikke gaaer; men svæver, ved hvert Skridt i Begreb med at hæve sig fra Jorden, hun var dannet af Bjergets Taage – og man nu tænker paa Hoffmanns Skræder, der fik Balionspiritus, og derfor begyndte paa Apotheket at hæve sig fra Jorden op mod Loftet; men nedstød derfra dalede ned igjen o: s: f. – *Eller naar man istedetfor at sige: ligesom Høstkarlen med sin Lee gaaer over Marken, siger ligesom Barberen med sin Ragekniv gaaer hen over den tætbevøxede Kind.*

d. 19 Sept. 36.

245 Det er ret mærkeligt, at Ingen, saavidt jeg veed, endnu er falden paa, at mane Forfattere op af Graven og lade dem overvære en Auction over deres egne uledelige Værker.

d. 20 Sept. 36.

246 Da man i den fr: Revolution ønskede at see den sidste Konge hængt i den sidste Præsts Tarme, maa dette Ønske let erindre om hiint Ønske af Caligula, at alle Romeres Hoveder sad paa een Hals for paa een gang at kunne hugge dem alle af.

d. 20 Sept. 36.

247 Det gaaer mange Msk. med Hensyn til Opfattelsen af sin Samtids Historie i sit Forhold til den forbigangne Udvikling som Een, der paa sin Vei hører et Kirkeuhr slaae; men da han er kommen gaaende, kan han forsaavidt ikke vide, om Uhret begyndte at slaae med det